

Maria Bouroncle forskade och gav ut en bok om familjetragedin och hennes mormors syster Ingeborg.

Min släkting tog livet av sina barn

Tomma fyrkanter i familjealbumen och en gömd gravsten. Historien om de tre små barnen som dränktes av sin unga mor hade tystats ner. När Maria fick veta vad mormors syster gjort bestämde hon sig för att allt måste fram i ljuset.

AV ELISABETH WALLEBY
FOTO: EVA BÄCKLUND, PRIVATA, TT

När Maria Bouroncle först fick höra talas om tragedin som drabbat hennes släkt och att tant Ingeborg var den skyldiga, kunde hon först inte tro att det var sant. Det kändes jobbigt och hon förträngde det hon hört, men senare bestämde hon sig för att ta reda på sanningen.

Maria läste rättegångsprotokoll, sjukjournaler och de polisförhör som hölls med Ingeborg. Hon kartlade det ödesdigra händelseförloppet den där kalla marsdagen 1929 i västgötska byn Vesene och hon skrev en bok.

– Barnen ska inte få falla i glömska.

Ingeborg var en vacker ung kvinna som verkade ha dragit en vinstlott i livet. Hon var gift med Artur som kom från en välbär-

gad bondfamilj, paret hade tre barn och ett för den tiden modernt hem med både elektricitet och telefon i västgötska byn Vesene.

Men under ytan lurade depressionen. Barnjungfrun hade plötsligt slutat och Ingeborg kände sig sviken. Hon hade fått mycket att ta hand om själv inför påsken. Arturs jaktlag skulle komma på besök, hon måste baka, städa och tvätta kläder.

– Artur hjälpte henne att bära in den stora kopparkitteln och fylla den med hett vatten. Sedan begav sig maken och hans bror Holger ut i skogen för att hugga ved, berättar Maria och fortsätter:

– Holger vände snart hem, han hade glömt sitt fickur.

När han kom in i köket satt Ingeborg där ensam med ansiktet i händerna. Svågern kände att något var fel. Kopparkitteln var flyttad från köket till kammaren där gardinerna var fördragna. Han rusade dit och fann de tre barnen livlösa.

"Vad har du gjort?" skrek Holger. Han ropade på sin mamma och syster som också bodde på gården och hämtade Artur.

Landfiskalen blev ditkallad och Ingeborg fördes till häktet i Vänersborg. Hon gav ingen förklaring, det enda hon sa i förhöret var hon tog den störste först.

De tre barnen Ingvar, 5 år, Efraim 3 år, och Lucia, 1 år begrovs annandag påsk 1929.

Artur satt längst fram i kyrkan och många bybor hade samlats för att ta farväl. Inge-

borg var kvar på häktet. Vesenemörderskan kallades hon i tidningarna...

Maria Bouroncle var nybliven mamma när hon första gången hörde talas om den fruktansvärda tragedin.

– Min kusin berättade att hon fått frågan om hon var släkt med kvinnan som mördat sina barn. Men det förträngde jag direkt, det kändes bara jobbigt.

Först många år senare på sin fars begravning 2011, då hon återsåg hela släkten, kom det för Maria att hon ville veta mer om Ingeborg och hennes historia. Hon märkte snart att varken gamla släktingar eller andra bybor till en början ville prata om tragedin.

Under tre år samlade Maria på sig arkivuppgifter som hon sparade i tjocka pärmar. Hon följde Ingeborgs spår från fängelser och mentalsjukhus. Sedan var tiden inne rätt för att börja gå igenom materialet.

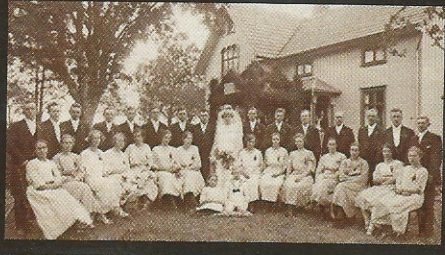
– Jag blev helt uppslukad, nästan besatt av att försöka förstå henne.

Fängelseläkaren hade gett Ingeborg diagnosen schizofreni och bedömde hennes mentala ålder till en 12-årsnivå. Hon blev dömd till vård men på grund av platsbrist blev hon kvar på fängelset ett år innan hon hamnade på Restads mentalsjukhus. Där fick hon jobba i tvätteriet eftersom hon var så duktig och ordentlig.

Ingeborg verkade ha dragit en vinstlott i livet.

Ingeborg och Artur med bröllopsgäster framför hemmet där de bodde med hans föräldrar och syskon.

Begravningen för Ingvar, Efraim och Lucia hölls i Vesene kyrka annandag påsk 1929.

De tre små barnen ska inte falla i glömska

Ingeborg blev försöksutskrivnen redan efter ett år och återvände till sina föräldrar i hembyn.

– År 1947 när hennes föräldrar gått bort flyttade hon till sin syster, alltså min mormor. Hon handarbetade och åkte på utflykter med syklubben, som om det hemska aldrig hänt, berättar Maria som har både trasmattor och garntomtår som Ingeborg gjort.

Till mentalsjukhuset återvände hon hela sitt liv ungefär vartannat år när hon mårde dåligt. Förutom just de 20 åren då systemen tog hand om henne, trots att systemen själv hade både man och barn.

Släkten har vittnat om att Ingeborg ibland var tungsint och svår att nå. Hon var en duktig husmor, men barnen hade kommit tätt och det var mycket att ansvara för.

Var det schizofreni, eller hade hon drabbats av en förlossningspsykos, och var hon mentalt efterbliven som läkaren skrev i sitt utlåtande?

Maria, som tagit del av testerna, tvivlar.

– Intelligenstestets frågor var svåra för en ung oerfaren kvinna från landet att svara på. Hon hade knappt gått i skolan och hade bara varit utanför Vesene ett fåtal gånger.

Läkaren som gett henne diagnosen schizofreni, hade poängterat för Ingeborg att hon inte var skyldig till mordet, utan att det var sjukdomens fel.

Men det hade hon protesterat mot. "Nej, jag är själv ansvarig och jag ska ha straffet."

Maria som fått inblick i hur mentalvård och fängsvård fungerade i början på 1900-talet är fascinerad av hur humant Ingeborg behandlades trots ett brott som fördömdes av alla.

Sämre blev det på 1970-talet då Ingeborg på ålderns höst tvingades flytta till en institution, när hennes syster dog.

Ingeborg proppades full med psykofarmaka och kanske gjorde det att minnena och ångesten kom ikapp henne.

– Som barn följde jag ibland med och hälsade på Ingeborg, som då var blind. Jag har vaga minnen av att hon satt fastbunden i en stol och skrek på hjälp. "Hon skriker så att taket lyfter sig" stod det i journalerna. Då visste jag förstas inte vad hon gjort, det pratade ingen i släkten om. Så för mig var hon bara en konstig gammal tant.

För några år sedan fick Maria en bunt brev av Arturs ättlingar som Ingeborg skrivit till Artur.

– Det var smärtsamt att läsa. "Min kära lilla Artur" börjar breven, hon berättar om sin

vardag, men berör sällan vad hon gjort. Jo, en gång skriver hon "hoppas du kan förlåta mig".

Artur svarade aldrig på Ingeborgs kärleksfulla brev, men det hände att han skickade henne pengar. Han gifte om sig med en kvinna från trakten. De fick inga egna barn men tog hand om krigsbarn från Finland.

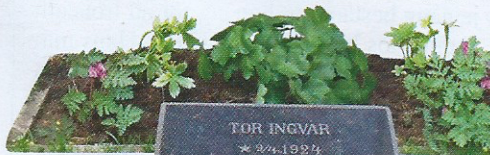
Det var Artur som lät gräva ner sina tre barns gravsten för att slippa påminnas om dem när han gick förbi kyrkogården.

Ett av Marias främsta mål var att barnen inte skulle få falla i glömska, som om de aldrig levte. Att gräva fram gravstenen kändes viktigt. Det understöddes både av Arturs släktingar och Vesenes bybor och genomfördes våren 2016.

Marias bok *Det kom för mig i en hast – Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson* gavs ut 2018.

– Från att ha varit väldigt jobbigt blev det här ett reningsbad.

Läs mer om Maria Bouroncle och hennes forskning om Ingeborg: www.mariabouroncle.com

TOR INGVAR
★ 24.1924
EFRAIM ARTUR ANDERS
★ 10/1 1926
INGA BRITA LUCIA
★ 13/12 1927
Döda 1929
Låten barnen komma till
mig och förmener dem icke

**Barnens gravsten
var nedgrävd och
gömd under jord**